

Charlotte Nash

Op weg naar
Harry Cook

A.W. Bruna Uitgevers

1

Mallory Cook woonde sinds de dag dat ze zes jaar geleden van school ging in het vaalgroene huisje. Zij en Duncan waren er gaan wonen vanwege de zeer lage huur en omdat ze, nadat ze afgewezen waren voor een paar andere opties, dringend een dak boven hun hoofd nodig hadden. Het was óf dit óf bij mensen op de bank slapen, en toen ze over de lange oprit op het huisje hadden uitgekeken had dit hun de beste keuze geleken.

Van een afstandje was het bijna een koloniale ansichtkaart: verscholen onder de bomen, met een opvallende puntgevel, een grote bakstenen schoorsteen en opgestapeld brandhout onder een vrijstaand afdak – een belofte voor warmte tijdens koude winteravonden. Maar van dichtbij kon zelfs een enthousiaste makelaar de hellende vloeren, het enorme schimmelprobleem en de gaten en kieren waardoor allerlei spinnen naar binnen kropen niet negeren. Tijdens een storm lichtten de ragfijne gordijnen op als spoken en omdat het huis op de grond van een oude avocadoboerderij stond, waren ze ver verwijderd van alle mogelijk behulpzame burens. Maar deze omstandigheden hadden Mallory nooit dwarsgezeten.

Er zaten haar maar twee dingen echt dwars. Allereerst de donkere donderwolken die in de zomer vanuit zee kwamen aanrollen en om de paar dagen het huisje belaagden. Eén zo'n storm had gisternacht de ruiten bestookt, ook al was het al herfst.

Het tweede was het feit dat Duncan een jaar geleden plotsklaps zijn jonge bedrijf helemaal naar New York had overgeheveld, zodat zijn jonge gezin – Mallory en Harry, hun zoontje van vijf – het alleen moest rooien. Ze waren toch al uit elkaar gegroeid, had hij gezegd. Voor haar was dat nieuws geweest. Ze had zich net zo ontdaan gevoeld als tijdens een van die onweersbuien, alleen had het veel langer dan een nacht geduurd voordat ze van de schok bekomen was.

Ondanks de storm en haar afwezige echtgenoot werd Mallory die vrijdagochtend wakker met een rotsvaste overtuiging in haar hart: vandaag zou de beste dag van haar leven worden.

Ze danste mee met de muziek op de radio terwijl ze de flodderige deken rechte trok om het bed op te maken. Ze trok een grote beer onder de lakens vandaan. Die was van Harry, maar ze had hem gisteravond als troost mee naar bed genomen. Vandaag zou ze hem niet meer nodig hebben. Wanneer het middernacht was, zou haar kleine kereltje weer aan de overkant van de overloop liggen, in het racewagenbed dat ze samen rood geverfd hadden. Duncan zou op de limoengroene bank zitten die ze van het grofvuil hadden gered toen ze pas getrouwd waren. Die dag hadden ze veel gelachen, uitzinnig vanwege de verhuizing, ook al hadden ze Duncans bureau zelf moeten maken van planken en melkkratten. Mallory kruiste haar vingers en verloor zich in haar eigen fantasieën: Duncan zou lachen wanneer ze hem aan de herkomst van de bank herinnerde. Daarna zou ze hem over haar promotie vertellen, om hem te laten zien dat hij niet de enige was die successen te vieren had. Ze zouden tot diep in de nacht praten terwijl Harry sliep en zo herstellen wat er mis was gegaan tussen hen. Hij zou de reden waarom hij naar de andere kant van de wereld was verhuisd vergeten.

Tenslotte had ze alleen maar positieve signalen gezien. Duncan was in staat geweest om Harry's reis naar New York te betalen zodat zijn zoon hem kon bezoeken, wat wel moest betekenen dat het bedrijf er goed voor stond. De eeuwigdurende stress die een nieuwe en succesvolle CEO continu plaagde, de voornaamste reden waardoor Duncan het afgelopen jaar zo weinig tijd had gehad, leek achter hen te liggen. Vandaag zouden ze allebei terugvliegen en Duncan had gezegd dat hij wilde 'praten'. Mallory had wroeging en zelfs hoop in zijn stem horen doorklinken. Alles zou weer goed komen.

Mallory klampte zich aan die gedachte vast terwijl ze haar blauwe werktenue uitschudde en haar eerste instantkoffie van die dag zette. Ze dronk hem bij het keukenraam op terwijl ze uitkeek op de kippen die rondpikten in het gras. Waterdruppels fonkelden als juwelen aan de woekerende jasmijntakken rond het raam – die konden wel een snoeibeurt gebruiken. Maar de kleine keuken was onberispelijk. Het aanrecht was schoon, er zaten geen watervlekken in de enige gootsteen, Harry's foto's waren zo opgehangen dat ze de roestplekken op de koelkast camouflerden en het scheve kastdeurtje was zo goed en zo kwaad als het ging recht gehangen. Mallory had van de tijdelijke rust genoten terwijl haar jongen weg was, maar ze miste de tekenen dat Harry thuis was: de halflege kom cornflakes in de gootsteen, de kleurpotloden en tekeningen op de bank, zijn lievelingsstoel – die blauwe van vinyl – niet goed aangeschoven. Het huis voelde altijd te leeg zonder hem.

Mallory spoelde haar beker af en keek in haar agenda. Ze onderdrukte de zenuwen die op kwamen zetten toen ze bij één uur *sollicitatiegesprek* zag staan. Voor Mallory stonden sollicitatiegesprekken ergens op het lijstje tussen de spinners die zich verstoppten in de douche en de onweersbuien. En hoewel ze er schoon genoeg van had dat ze dat allemaal

alleen het hoofd moest bieden, was het gesprek iets wat ze wel aankon. Ze maakte zich geen zorgen dat ze zou verstijven van angst of dat er verbale diarree op zou komen borrelen.

Vandaag zou alles goed gaan.

Haar eeuwenoude Corolla startte meteen, en onderweg naar haar werk had ze elk verkeerslicht mee. De ochtend leek gevuld met goede voortekens.

Haar werkplek, het Silky Oaks-woonzorgcentrum, stond boven op een heuvel die uitkeek over Moreton Bay. De witte muren van het hoge gebouw rezen uit boven een prachtige, goedverzorgde tuin. Aan de zuidkant, op een veilige afstand van het complex, stond een bosje wilde, ontembare eucalyptussen. Mallory zwaaide naar een tuinier die druk bezig was gevallen bladeren op te ruimen, ongetwijfeld slachtoffers van de storm, en stopte even om het uitzicht op twee jachtboten met witte zeilen op het flonkerende water in zich op te nemen. In tegenstelling tot haar huisje zag alles er van dichtbij net zo mooi uit als op een afstandje: het stralende Silky Oaks met zijn witte muren en overal de milde geur van lavendel en rozenblaadjes. En hoewel Mallory het er soms wat te keurig en klinisch vond, was het er zeker proper, efficiënt en goed georganiseerd. Dat kon ook niet anders met mevrouw Crawley, de directeur, aan het roer. Zij was ook degene met wie Mallory in gesprek zou treden.

Mallory maakte zich niet veel zorgen. Het ging tenslotte om een promotie. Mevrouw Crawley kende haar. Mallory werkte al bijna net zo lang als verzorger bij het Silky Oaks-woonzorgcentrum als dat ze in het huisje woonde. Ze was een van de weinige veteranen en had al veel personeelsleden zien komen en gaan. Nu zochten ze een activiteitenmanager. Er was maar één ding dat Mallory liever wilde, en dat was Harry en Duncan terug.

Ze liet haar tas in de personeelskamer achter en draafde

naar de dichtstbijzijnde woonruimte op de begane grond. Ze neuriede steeds hetzelfde opgewekte popdeuntje terwijl ze haar bewoners naar de ontbijttafels bracht en ondertussen met hen kletste over de aankomende dag.

‘De kleuterklas komt om elf uur,’ zei ze tegen Evelyn, en Sue, en meneer Burgundy, die vroeger muzikleraar was geweest en nog steeds met u aangesproken wenste te worden. Maar hij glimlachte het breedst toen hij hoorde dat het klasje zou komen. Mallory hield van deze momenten met de bewoners. Het was de reden dat ze dit werk deed. Ze was weer aan het neuriën toen ze hielp bij het afhalen van de bedden.

‘Jij hebt een goed humeur. Wat ben je aan het zingen?’ vroeg Bridget met haar vette Schotse accent. Ze was Mallory’s beste vriendin op het werk, iemand die haar continu gebakken lekkernijen verschaftte, en soms ook moederlijke raad.

‘Het laatste wat ik vanochtend op de radio hoorde.’

Bridget lachte. ‘Ik dacht dat je op zou zijn van de zenuwen na die storm gisternacht. Ik had je bijna opgebeld om te kijken of je niet onder je bed zat.’

‘Het ging prima met me,’ loog Mallory. Ze zweeg over het feit dat ze Harry’s beer een uur lang zo stevig had vastgehouden dat er pluche onder haar vingernagels had gezeten. Ze keek op haar horloge. Haar sollicitatiegesprek liet nog uren op zich wachten, maar ze voelde nu al de vlinders in haar buik.

‘Ik weet zeker dat je het goed zult doen,’ zei Bridget toen Mallory opbiechtte dat ze nerveus was.

‘Tja, wat is het ergste wat er kan gebeuren?’

Bridget schudde haar hoofd. ‘Nee, nee, dat is niet de manier om erover na te denken,’ zei ze. ‘Niemand verdient het meer dan jij. God weet dat je meer lef hebt dan ik. Crawley maakt me doodsbenauwd.’

Bridgets uitspraak had de onhandige bijwerking dat Mallory nu weer aan de intimiderende kant van mevrouw Crawley moest denken. Tegen de tijd dat de administratief medewerker Mallory naar mevrouw Crawleys kantoor had gebracht, was Mallory's buik bevolkt met een hele zwerm van tapdansende vlinders die op scherp stonden. Het kantoor was netjes en smaakvol ingericht, met zachte rode stoelen, een lichtbruine vloerbedekking en een poster van moderne kunst aan de muur. Een groot raam keek uit over de tuin en je kon er een glimp van het water door opvangen. Voor familieleden voelde het waarschijnlijk geruststellend en ordelijk, Mallory voelde zich er simpelweg niet op haar plaats.

Mevrouw Crawley zat met haar rug naar het raam. Ze droeg een duifgrijs pak en een bril met een zwart montuur. De miniem aangebrachte koraalrode lippenstift was het enige in haar gezicht wat kleur had. De huid om haar mond was glad, omdat ze er een gewoonte van had gemaakt om zo min mogelijk te lachen. Het rook er naar vanille, wat Mallory normaal gesproken aan Bridgets baksels deed denken, maar die dag leek de geur onheilspellend. Mallory probeerde rechtop te zitten en niet te frummelen terwijl ze wachtte tot mevrouw Crawley klaar was met het lezen van een brief. Ze voelde haar hart tegen haar ribbenkast bonzen en haar schouders verkrampen. Uiteindelijk ondertekende mevrouw Crawley kordaat haar brief en legde ze hem in haar postvakje. Ze deed haar bril af.

‘Mallory. Ik wil je eerst bedanken voor je interesse in deze functie.’

‘Natuurlijk,’ zei ze. Haar mond was zo droog dat ze de woorden eruit moest persen. ‘Het is echt een droombaan. Ik was heel blij toen ik de vacature zag. Al sinds ik hier werk wil ik zoiets doen, en ik dacht, ja...’

Ze viel stil, zich bewust van haar verbale diarree. Me-

vrouw Crawley staarde haar aan. Mallory klemde haar lippen op elkaar en glimlachte.

Na een korte stilte pakte mevrouw Crawley een stapel papieren en zei: 'Ja, nou, je sollicitatie was zeker uitgebreid. Ik denk dat het handig is als we even over de functie praten en wat we in een kandidaat zoeken.'

Mallory boog naar voren, klaar om meer te vertellen. Ze kende elke vierkante centimeter van de witte muren en de linoleumvloeren van Silky Oaks en ze wist alles van de levens van de bewoners op haar dienstrooster. Ze wist hoeveel seconden het duurde voor het water uit de kraan in elke badkamer warm werd en hoe ze het derde kluisje in de personeelskamer weer open kreeg wanneer het klemde. Op haar achttiende had ze simpelweg een baan nodig gehad, maar nu was Silky Oaks haar tweede huis. Ze wilde de volgende stap zetten.

'De activiteitenmanager is verantwoordelijk voor alle activiteiten die we in Silky Oaks regelen voor onze bewoners, niet alleen de wekelijkse en maandelijkse evenementen, maar ook bijzondere gelegenheden. Dat betekent alles van middagjes handenarbeid tot filmavonden tot de ontvangst van groepen, zoals het koor. Dus voor beide verdiepingen en alle vier de vleugels. We hebben iemand nodig die de behoeften van een grote groep mensen kan rijmen met beperkte middelen en een klein budget, iemand die het allemaal op een nette manier kan afhandelen. De bewoners hebben routine nodig in hun leven.'

Mevrouw Crawley aarzelde even. Tot zover had dit allemaal in de vacature gestaan. Mallory haalde diep adem. Ze was het niet volledig eens met alles wat mevrouw Crawley gezegd had, maar ze wist dat ze het goed zou doen in deze functie.

'Ja, dat begrijp ik,' zei ze. 'Want ik draag Silky Oaks en de mensen die hier wonen een enorm warm hart toe. Ik sta

achter de veranderingen die ik hier heb doorgevoerd en ik denk dat ik daar als activiteitenmanager mee verder zou kunnen gaan.’

‘Prima, prima, dat is allemaal prima. Je bent zeer enthousiast.’ Mevrouw Crawley glimlachte naar Mallory, maar het was een voorzichtig lachje dat verried dat ze de complimenten die ze gaf niet helemaal meende. De moed zonk Mallory in de schoenen.

‘Ik heb meer ideeën dan in mijn sollicitatiebrief staan,’ zei Mallory vlug, omdat ze wilde dat mevrouw Crawley wist dat ze dit serieus nam. ‘Ik heb eerder met een krap budget gewerkt en ik heb een goede band met alle oudjes.’

‘We hebben het hier liever over “bewoners”,’ corrigeerde mevrouw Crawley haar.

‘Natuurlijk. Sorry. Ik bedoel, ik kan goed met mensen omgaan.’

Mallory wist niet zeker of mevrouw Crawley wel een van de mensen was met wie ze goed om kon gaan. Ze probeerde hartelijk te glimlachen, wat meestal een goede tactiek was om op terug te vallen. Mevrouw Crawley tilde haar bril op en wreef over haar neus, alsof al dat geglimlach een allergische reactie bij haar uitlokte.

‘Vertel eens meer over die ideeën,’ zei ze nadat ze haar bril recht had gezet.

‘Nou,’ begon Mallory, ‘ik weet dat heel veel van onze bewoners eenzaam zijn. Dat is een van de redenen dat ik de kleuterklas heb voorgesteld.’

Eenzaam was soms een understatement. Het gebeurde vaak dat de familie aanvankelijk regelmatig langskwam, maar dat het leven vervolgens te druk werd en die bezoeken afnamen, waardoor moeders en vaders en grootouders gescheiden raakten van de mensen die hun leven vorm hadden gegeven. Het brak Mallory’s hart. Een jaar geleden, vlak nadat Duncan was vertrokken, had ze Harry’s kleuter-

lerares benaderd en voorgesteld dat de klas Silky Oaks elke week zou bezoeken. Ze dacht dat het handig zou zijn omdat de kleuterschool aan de andere kant van de heuvel lag, achter de bomen van Silky Oaks. Dat was exact de reden dat Mallory voor die school had gekozen. De lange weken van onderhandelingen die volgden, maakten Mallory slapeloos en gejaagd. Hoewel een wekelijks bezoek uiteindelijk tot een maandelijks werd teruggeschroefd en activiteiten buiten werden vervangen door voorlezen in de lounge, was het idee ontegenzeggelijk een hit. De bewoners vonden het geweldig en de kinderen ook. De bewoners vertelden fascinerende verhalen en de kinderen waren heerlijk spontaan en onvoorspelbaar.

‘Maar ik wil het idee verder uitwerken. De klas kan hier niet elke dag zijn, maar ik denk dat veel van onze oudj... bewoners die verbondenheid en gezelligheid vaker zouden willen ervaren.’

‘Dus je stelt huisdieren voor.’

Mallory aarzelde toen ze mevrouw Crawleys mondhoeven omlaag zag trekken. ‘Ze doen het ook in andere tehuizen, en daar heeft het voor grotere tevredenheid en een afname van medicijngebruik gezorgd. Ik denk echt...’

‘Ja. Ik begrijp het.’ Mevrouw Crawley wrong haar handen samen op haar bureau. ‘Het geval wil, Mallory, dat dit een managementfunctie is. En managers moeten op veel dingen letten. De kleuterklas is een interessant experiment geweest, maar heeft ons ook veel gekost. Ik weet niet of je dat volledig begrepen hebt.’

Mallory zat muisstil en voelde zich klein en kwetsbaar, alsof ze op het matje was geroepen door de rector. Ze wist dat Silky Oaks aanvankelijk niet wildenthousiast was geweest over de bezoeken van de klas, maar ze dacht dat het succes dat idee teniet had gedaan.

‘Het gaat met veel bureaucratische rompslomp gepaard.’

Alle bewoners moesten toestemming geven. We moesten verzekeringspolissen en aansprakelijkheidsregels controleren, en bovendien was er dat incident met de cavia.’

Zelfs onder de druk van mevrouw Crawleys koele blik moest Mallory haar lippen op elkaar persen om niet hardop te lachen. Tijdens een van hun eerste bezoeken had een van de kinderen een cavia mee naar binnen gesmokkeld. Bridget was degene die de drie kinderen had gesnapt terwijl ze het beestje aan meneer Burgundy lieten zien. Ze vertelden hem honderduit over het diertje en meneer Burgundy had componistennamen voorgesteld, zoals Mozart en Brahms. Daarna had hij vol vuur enkele delen van symfonieën geneuried, iets wat de kinderen gefascineerd hadden aangehoord.

Mallory had alles gezien op een bewakingsvideo en ze was verrukt geweest, omdat meneer Burgundy normaal gesproken zo stil was. Zijn enthousiasme over de kleine, pluizige bezoeker was de inspiratie geweest voor haar idee. Het was helaas duidelijk dat mevrouw Crawley gefascineerd noch verrukt was.

‘Ik weet dat er wat problemen zijn geweest,’ zei Mallory voorzichtig. ‘Maar daar kunnen we alleen maar van leren. En alles wat het leven van de bewoners verbetert, moet wel goed zijn. Handenarbeid is leuk, maar het geeft je niet het gevoel dat iemand je begrijpt en van je houdt. Ik denk dat dieren hier voor geweldige dingen kunnen zorgen. Al zijn het maar kippen die buiten rondscharrelen. En een tuin, dan zouden we eieren en ander eten hebben, dat zou iedereen echt betrokken maken. Natuurlijk zal ik eerst een plan maken en het allemaal goed uitzoeken.’ Ze was begonnen te ratelen, omdat ze doorhad dat haar oprechte woorden mevrouw Crawley koud lieten.

‘Vast wel.’ Mevrouw Crawley glimlachte haar nog een keer niet onvriendelijk toe. ‘Maar dat is niet het enige pro-

bleem. Voor een managementfunctie zijn de uren regelmatig maar de dagen langer. De tijden kunnen zwaar zijn als je niet echt een... gezin hebt om je te helpen met de lasten.'

Dus mevrouw Crawley was echt van alles op de hoogte.

'Mijn echtgenoot zit alleen maar in New York om zijn bedrijf op te zetten,' zei Mallory, de waarheid naar haar hand zettend. 'Hij komt terug. Vandaag nog.'

'O, echt?'

Tijdens de lange stilte die viel, stootte de automatische luchtverfrisser aan de muur een verse dosis vanille uit. Mallory onderdrukte een nies en merkte dat er tranen op de loer lagen. Ze beseftte dat ze deze promotie niet zou krijgen en dat ze bovendien nooit als serieuze kandidaat beschouwd was.

'Luister, Mallory, ik zal eerlijk tegen je zijn. Je bent een harde werker, en dat waardeer ik. Maar je bent jong. De meeste mensen die naar deze functie solliciteren, hebben een studie aan de universiteit afgerond. Ik zou graag zien dat je meer ervaring opdoet, misschien kunnen we je zelfs helpen met wat cursussen, zodat je over een paar jaar weer kunt solliciteren. Wanneer je beter grip hebt op de functie. Goed?'

Mevrouw Crawley stapelde de papieren netjes op en legde ze in haar postvakje.

En zo kwam er een einde aan Mallory's eerste droom.

Bridget trof Mallory aan terwijl ze water op haar vlekkerige gezicht spatte in de personeelskamer.

'Zo te zien ging het niet goed.' Toen Mallory zich omdraaide om haar aan te kijken, zei ze: 'Hemel! Wat heeft ze in godsnaam gezegd? Je ziet eruit alsof je de hele ochtend hebt gehuild.'

Mallory drukte de vochtige handdoek tegen haar wangen. 'Ik bloos gewoon snel, mam dacht altijd dat ik ver-

brand was. Ik hoopte dat ik er zo minder rood uit zou zien als ik weer naar buiten ging.' Ze zuchtte. 'En nee. Ze zoekt iemand die ouder is, meer een... manager, denk ik. Maar ze stelde mijn enthousiasme op prijs.' Mallory zocht een manier om de pijn van haar gekneusde dromen te verzachten. Ze hing de handdoek op. 'Denk je dat ze van gedachten verandert als ze geen andere kandidaat vinden?'

Bridget trok een wenkbrauw op. 'Met een beetje geluk vallen Pasen en Pinksteren op één dag,' zei ze.

Mallory's gezicht betrok, nog steeds gekwetst. Niet alleen omdat ze geen kans had gehad op de baan, maar ook omdat haar ideeën niet gewaardeerd werden. Hoe kon ze hier blijven werken als ze de bewoners geen betere toekomst kon garanderen? Ze deed haar kluisje open, waar foto's van Harry aan de binnenkant van het deurtje hingen.

'Het spijt me enorm, Mal,' zei Bridget. 'Ik weet hoe graag je dit wilde, en je zou het geweldig gedaan hebben, daar twijfel ik niet aan.'

'Gelukkig komt Harry vanavond thuis,' zei Mallory. Ze staaarde naar de foto waarop hij in hun tuintje een krielkip vasthield. Zijn ogen waren spleetjes: zo reageerde hij altijd wanneer hem gevraagd werd om te glimlachen. Ze raakte de foto aan en hoopte dat hij zou aanvoelen hoeveel ze van hem hield.

'Wacht eens.'

'Hmm?' Mallory draaide zich om en zag dat Bridget met haar handen op haar brede heupen naar Mallory's kluisje stond te kijken. Ze wees met haar vinger.

'Wat is dat?'

Mallory wist precies wat Bridget gezien had. De jurk was moeilijk onopvallend te noemen: hij was bloedrood en versierd met delicaat gestikte gouden bloemen. Mallory had dit aangehad tijdens haar eindfeest, haar eerste afspraakje met Duncan. Toen was ze zeventien geweest,

maar hij paste haar nog. Duncan zei dat hij er zo van hield omdat ze een korte jurk met een gedurfde kleur had gedragen in een zee van strakke zwarte avondjurken. Mallory had hem sindsdien achter in haar kledingkast bewaard, verpakt in plastic.

Ze haalde haar schouders op. 'Ik ga na het werk meteen door naar het vliegveld. Ik wilde hier wat anders aantrekken.'

'Dat?'

'Ik wil er goed uitzien,' zei Mallory, in de hoop dat haar nonchalante Bridgets Schotse intuïtie om de tuin kon leiden. Alsof het niet overduidelijk was dat Duncan de enige reden was dat Mallory die jurk wilde dragen.

Bridget zuchtte diep en gaf Mallory een klopje op haar schouder. 'Zeg me alsjeblieft dat je niet gaat doen wat ik denk dat je van plan bent. Je wilt hem toch niet terugnemen?'

Mallory sloot haar kluisje. 'Hij wil praten. Dat is al iets,' zei ze verbeterd terwijl ze de hoop probeerde te onderdrukken dat ze veel meer zouden doen dan praten.

'Denk je dat het een goed idee is? Ik veroordeel je niet, ik geef gewoon om je. Ik wil niet dat je weer gekwetst wordt.'

'Hij is nog steeds mijn echtgenoot en Harry's vader,' zei Mallory. 'Hier, kijk.'

Mallory trok een brief uit haar zak. Hij was pas twee dagen geleden aangekomen en was nu al gekreukeld door het vele lezen. Bridget vouwde de brief open, die vol stond met Duncans gekriebel en een tekening van Harry van drie poppetjes waar hij 'mam', 'pap' en 'ik' bij had geschreven. Ernaast was een foto uitgeprint: Duncan en Harry met een identieke grijns op hun gezicht en het identieke rafelige uiteinde aan hun linkerwenkbrauw. Ze hadden een zelfgemaakt bord vast waarop stond: WAS JE MAAR HIER. Achter hen kon ze het New York Aquarium zien.

Bridget zuchtte en stak Mallory's rechtvaardiging voor haar liefde en vergevingsgezindheid terug in de envelop. 'Misschien,' zei ze weifelend.

'En het gaat heel goed met zijn bedrijf, zegt hij. Het zal niet zijn zoals eerst.'

'Toen jij met moeite drie monden wist te voeden terwijl hij achter zijn computer wat rond zat te klooiën? Wat gaat er gebeuren, ga je naar New York verhuizen?'

Mallory aarzelde. Ze had de details nog niet uitgestippeld. Ze wilde alleen maar tijd om met Duncan te praten, zonder alle druk die ze het afgelopen jaar hadden gevoeld toen zijn bedrijf nog van de grond moest komen. Ze was er zeker van dat ze dit konden oplossen als ze maar even wat tijd met elkaar doorbrachten. Bridgets twijfels stonden haar niet aan.

'We hebben het nog niet helemaal uitgedacht,' zei ze. 'Maar ik wil niet degene zijn die hem geen tweede kans geeft. Ik weet dat je vindt dat hij op mijn zak teerde tot hij me niet meer nodig had, maar zo simpel ligt het niet. Hij stond onder zo'n enorme druk. Er zijn hier zoveel mensen die geen familie meer hebben, Bridge. Ik wil de mijne terug.'

Bridget zuchtte. 'Ja, dat snap ik wel. Dan wens ik je veel geluk. En dat mag je mij ook wensen. Een van de vrouwen die ik zo meteen naar de eetzaal moet brengen, probeerde me de vorige keer een mep te geven. Volgens mij vond ze mijn grappen niet leuk.'

'Veel geluk,' riep Mallory haar na. Ze keek nog even naar de foto's in haar kluisje voordat ze weer aan het werk ging.

Nadat de lunch voorbij was en de bewoners weer in hun kamers zaten voor hun middagdutje, was Mallory ingeroosterd voor de schoonmaakploeg in de zuidvleugel. Ze moest controleren hoe netjes de familielounge, de computerkamer en de kleine zitkamer waren. Mallory liep door de

lounge, zette stoelen recht, hing de gevallen paastekeningen die de kinderen hadden gemaakt tijdens hun laatste bezoek weer op en probeerde niet te denken aan de promotie die haar door de neus was geboord. Ze luisterde naar het nieuws terwijl ze de prullenbakken in de tv-kamer leegde: Trump had weer iets belachelijks getweet, ergens in het noordwesten van de Stille Oceaan stond een vulkaan op uitbarsten, een voetballer had een of andere medaille gewonnen. Ze zette de tv uit.

In de computerkamer duwde ze een stoel onder het bureau, deed ze een monitor uit en pakte ze een achtergebleven vel papier uit de lade van de printer. Ze was onderweg naar de papierbak toen ze zag dat het een vluchtschema was.

Van Brisbane naar Los Angeles, van Los Angeles naar Nashville, dat stond er op. Een lange reis. Ze kende veel van de mensen die in Silky Oaks woonden, maar ze herkende de naam boven aan het papier niet: Ernest Flint.

‘Woont Ernest Flint in deze vleugel?’ vroeg ze aan de verpleegkundige die haar lunch aan het eten was aan het bureau aan de andere kant van de gang. ‘Ik denk dat hij iets bij de computers heeft laten liggen.’

Het gezicht van de vrouw betrok. ‘Ernie heeft van z’n leven nog nooit een computer gebruikt. Jock is de enige die daar vandaag naar binnen is geweest. Kamer 26 op de tweede verdieping.’

Mallory trof de deur van kamer 26 open aan en zag onmiddellijk dat de bewoner bijzonder was. De kamer had misschien hetzelfde meubilair als alle andere – een groot eenpersoonsbed tegen de muur, bedekt met een blauwe spreij, en een bureau onder het raam – maar één muur was diep marineblauw geverfd, en daar stond een enorme witte boekenkast met een open achterkant tegenaan. De kast was gevuld met boeken en jampotten vol kleine kwastjes. Hand-

geschilderde miniatuurvliegtuigen en -helikopters hingen met visdraad aan het plafond. Jock zat aan het bureau, omringd door nette stapeltjes boeken met logicaoefeningen, en had zijn potlood in de aanslag boven een kruiswoordpuzzel. Hij was kort en pezig en droeg een groen vissershoedje bedekt met insignes. Mallory zag er wat grijs haar onder uitsteken.

Mallory klopte aan en oplettende felblauwe ogen keken haar aan.

‘Hallo,’ zei ze, ‘we hebben elkaar nog niet ontmoet. Ik ben Mallory en ik werk in de noordvleugel. Ik vond dit papier in de computerkamer en vroeg me af of het van u was?’

Ze stak het uit. Jock duwde zijn stoel langzaam naar achteren.

‘O, eh, oké,’ zei hij terwijl hij het vel fronsend aanpakte. Het insigne middenvoor op het hoedje was van de Stockman’s Hall of Fame. Mallory probeerde niet naar de rest te staren of te tellen hoeveel het er waren. ‘Dank je,’ zei hij snel terwijl hij het papier opvouwde.

‘Kent u Ernest Flint?’

‘Hij woont verderop in deze gang, maar weet niet hoe een computer werkt.’ Hij aarzelde. ‘Ik denk dat hij er allergisch voor is.’

Mallory lachte. ‘Ik ben blij dat iemand de computers gebruikt. We probeerden vorig jaar lessen te organiseren, maar er was een geldprobleem. Ik vind altijd dat de deur niet op slot hoeft, maar ze zijn bang voor diefstal of zoiets.’

Jocks gezichtsuitdrukking klaarde op. ‘Dat klinkt als de gebruikelijke rompslomp. Maar misschien maken ze zich zorgen vanwege mijn verzameling?’

Hij wees naar de kleine hoeveelheid films op de plank, waar *Ocean’s Eleven*, *The Italian Job*, *The Thomas Crown Affair*, *The Bank Job* en *3000 Miles to Graceland* op de ruggen te lezen viel.

‘Wauw,’ zei Mallory lachend. ‘Ik zie een patroon. U kunt een goede overval wel waarderen?’

‘Maak je geen zorgen. Ik heb niets kwaads in de zin.’

Mallory ging weer rechtop staan. ‘Ik zal het tegen niemand zeggen. Wat hebt u hier een prachtig uitzicht.’ Ze wierp een blik uit het venster. Hij had een raam dat uitkeek op het noordoosten, over de oceaan. Ze zag een schitterend kobaltblauw dat zich tot in de verte uitstreckte, omlijst door gombomen. De tuiniers waren nog steeds bezig met de gevallen takken.

‘Niet slecht, toch?’ zei hij. ‘Vooral de stormen zijn spectaculair. En ik kan de zon zien opkomen over het water.’ Jock zuchtte hoorbaar. Hij scheen Mallory wat verlegen toe, maar leek meer op zijn gemak nu ze hem niet meer rechtstreeks aankeek.

‘Hebt u het ooit nageschilderd?’ vroeg ze terwijl ze naar de kwasten in de boekenkast knikte. Ze koos ervoor om niet over onweersbuien na te denken.

‘O nee, ik schilder alleen modellen,’ zei hij. ‘Weet je, ik heb je beneden weleens gezien, wanneer de kinderen langskomen.’

Mallory fleurde op. ‘Echt? Sorry dat ik geen hallo heb gezegd. Ik ren altijd rond als een kip zonder kop om ervoor te zorgen dat er niemand ontbreekt, dat er geen loslopende cavia’s zijn, dat soort dingen. Ik zal vandaag beter mijn best doen.’ Ze gaf hem een bemoedigende glimlach.

‘Oké, prima.’

Mallory keek om zich heen. ‘Wat een fijne kamer. Hoe hebt u het bestuur zover gekregen om deze aanpassingen goed te keuren?’

Jock glimlachte vluchtig. ‘Ken je de spreuk “Soms kun je beter achteraf vergiffenis vragen dan vooraf toestemming”?’

‘Ik snap het,’ zei Mallory knikkend. Ze kon een tikkeltje rebellie wel waarderen. ‘Deze modellen zijn erg mooi. Zou

u ooit les willen...’ Ze maakte haar zin niet af, omdat ze weer besepte dat ze geen activiteitenmanager zou worden. ‘Hoe dan ook, mijn zoon heeft veel interesse in dit soort modellen, alhoewel hij trainen leuker vindt. Hij komt hier soms wanneer de oppas hem afzet aan het einde van mijn dienst. Is het goed als we een keer langskomen? Misschien kunt u hem wat aanwijzingen geven.’

Jock glimlachte. ‘Dat mag altijd.’

Toen Mallory Jocks kamer uit liep, was ze het vel papier compleet vergeten.